

Hildo Kleijn Molekamp | personenschade-expert

Bijna 50 jaar ervaring in de sector, maar nu toch met pensioen

Interview met
Hildo Kleijn Molekamp

Een doorgewinterde personenschade-expert neemt afscheid van de branche. Hildo Kleijn Molekamp zet een punt achter zijn loopbaan van 49 jaar, eerst bij Delta Lloyd en daarna bij Andriessen Expertise. Voor het PIV-Bulletin wilde hij graag vertellen over zijn persoonlijke geschiedenis als roeier, als medewerker van Jan Misana, als mede-ontwikkelaar van Audalet, als actief deelnemer aan het Schaderegelings-overleg, als (techniek)manager buitendienst en als specialist beroepsziekten. Daarnaast liet hij zich uit over onder meer toerekening en redelijkheid, over de gevolgen van een gebrek aan deskundigheid en over het belang van professionaliteit bij het oplossen van complexe juridische en sociale vraagstukken in de letselschaderegeling.

Hildo Kleijn Molekamp (1954) bracht zijn jeugd groten-deels in Buitenveldert door, een van de zogeheten tuinsteden aan de rand van Amsterdam, waarvoor in 1958 de eerste steen was gelegd. Na de middelbare school was het zijn bedoeling aan de Universiteit van Amsterdam te gaan studeren, maar zijn militaire dienstplicht zat hem dwars, evenals zijn passie voor de roeisport. De echte top heeft hij net niet gehaald, maar hij was goed genoeg om in de acht of de twee met stuurman op de Bosbaan aan nationale kampioenschappen en internationale wedstrijden deel te nemen. "We hebben indertijd ook tegen Russen geroeid. Die waren tien keer breder en groter dan wij, en niet alleen van het trainen, dus tegen hen hadden we niets in te brengen", vertelt hij. Nadat hij begin jaren zeventig uit militaire dienst was ontslagen en een eerste betrekking had gevonden, bij Delta Lloyd, begon hij in de avonduren alsnog aan een rechtenstudie aan de UvA, maar voor zijn werk was dat niet meer nodig en na een paar jaar was de combinatie van studie en werk niet vol te houden. Wel volgde hij diverse assurantie-opleidingen en ook een arbeidsdeskundige opleiding. Ondertussen had hij enige tijd in De Pijp gewoond en was hij, met zijn partner, in de Vechtstreek beland.

"Aan de ontwikkeling van Audalet [...] hebben we heel veel werk gehad. De uitgangspunten zijn onderhandelbaar, de wijze van berekenen zelf niet. De rekenregels moeten onder meer conform de vereiste sociale en fiscale regels ingericht zijn. Daar valt niet over te marchanderen. Om recht te doen aan een juiste schadevergoeding kun je niet zonder."

Hildo Kleijn Molekamp

Speciale schades

Bij Delta Lloyd kon hij aanvankelijk aan de slag als schadebehandelaar op de afdeling motorrijtuigen, maar daar raakte hij snel op uitgekeken. Hij greep zijn kans toen op de letselafdeling een plaats vrijkwam en in deze branche is Hildo Kleijn Molekamp maar liefst ruim 49 jaar werkzaam gebleven, circa 23 jaar bij Delta Lloyd en bijna 26 jaar bij Andriessen Expertise. Bij Delta Lloyd was Jan Storm zijn eerste afdelingschef en vervolgens was Jan Misana, pionier in de branche en ook oud-redactielid van het PIV-Bulletin, lange tijd zijn directe leidinggevende. "Van hem heb ik ongelofelijk veel geleerd", aldus Kleijn Molekamp. "Hij liep voorop als het erom ging hoe zaken in de letselschade moesten worden aangepakt. Hij dacht na over de rol van verzekeraars, over hun aanpak, over het

belang van een actieve opstelling enzovoort. Zijn inbreng in de letselschadebranche is enorm belangrijk geweest." Op de letselschadeafdeling groeide Hildo Kleijn Molekamp door van buitenlandse letselschadezaken naar de afdeling speciale schades, die de grote, zware letselschades behandelde. "Daarna kwam ik in een soort denktank te werken, die de letselafdeling beleidsmatig aanstuurde. In dat verband bespraken we de problematische zaken en zetten we een koers uit voor de verdere behandeling daarvan. Ook beoordeelden we hoe zaken werden afgehandeld en bespraken we de behandeling van zaken door afdelingen van Delta Lloyd in het hele land."

Audalet

Hildo Kleijn Molekamp was destijds ook betrokken bij het ontwikkelen van wat later Audalet werd. Het ging erom met een neutrale standaard, geautomatiseerd, marktconform letsel- en overlijdensschaden te kunnen berekenen. Jan Misana was de eerste voorzitter van het collega van advies. "Aan de ontwikkeling van dit rekenprogramma, aan de hand van een blauwdruk van BDO bij een IT-bedrijf in Gouda, hebben we heel veel werk gehad. De uitgangspunten zijn onderhandelbaar, de wijze van berekenen zelf niet. De rekenregels moeten onder meer conform de vereiste sociale en fiscale regels ingericht zijn. Daar valt niet over te marchanderen. Om recht te doen aan een juiste schadevergoeding kun je niet zonder. En die ervaring heb ik jaren later goed kunnen gebruiken toen ik meewerkte aan de ontwikkeling van wat wij nu kennen als Het Reken-Programma."

Schaderegelingsoverleg

In die beginjaren bij Delta Lloyd was Kleijn Molekamp in het zogeheten Schaderegelingsoverleg (SRO) actief. Het SRO was destijds in het leven geroepen omdat letselschadeafdelingen van verzekeringsmaatschappijen behoefte hadden aan overleg over de aanpak van zaken, om enige uniformiteit te bewerkstelligen. Daarnaast was er veel behoefte aan deling van kennis om ook de kwaliteit van letselschadebehandelaren bij verzekeringsmaatschappijen op een voldoende niveau te houden. "Wij hebben in die tijd vooral een actieve aanpak gepromoot. Wanneer je weet hebt van een ongeval leg je actief contact met het slachtoffer. Je kunt direct bijstaan en gezamenlijk optrekken wat nu eigenlijk de normale lijn is. In die tijd is ook veel 'gezamenlijk' geprocedeerd om onder meer het VOA-regres en het regres van de toenmalige bedrijfsverenigingen te begrenzen. Maar ja, wie is nu nog bekend met de Sinterklaasarresten van die tijd..."

“Wij hebben in die tijd vooral een actieve aanpak gepromoot. Wanneer je weet hebt van een ongeval leg je actief contact met het slachtoffer. Je kunt direct bijstaan en gezamenlijk optrekken wat nu eigenlijk de normale lijn is.”

Hildo Kleijn Molekamp

Stichting PIV

Met het Schaderegelingsoverleg werd binnen het Verbond van Verzekeraars de weg geëffend voor een Project Personenschade, waarvoor een stuurgroep werd ingesteld met de toenmalige directeur van Delta Lloyd Schade, Loek Degreef, als voorzitter. In dit project werd aan de opzet van een Kenniscentrum Personenschade gewerkt, hetgeen in 1998 tot de oprichting van de Stichting Personenschade Instituut van Verzekeraars (PIV) leidde. Kleijn Molekamp: “Het SRO werd gedragen door enthousiaste directieleden van verzekeringsmaatschappijen, zij zagen in dat het voor de verzekeringsindustrie belangrijk is dat de letselschadeafhandeling goed in elkaar steekt. Zij vonden het belangrijk dat iemand dat naar zich toe zou trekken en daarmee aan de slag zou gaan en dat is toen Theo Kremer geworden. Het PIV met Theo Kremer voorop is buitengewoon belangrijk geweest voor de verbetering van de afhandeling van letselschades en voor de manier waarop we daar nu over denken en mee omgaan. Ik hoop dat het Platform Personenschade in de schoot van het Verbond op dezelfde manier met dat gedachtegoed verder zal gaan.”

“Het PIV met Theo Kremer voorop is buitengewoon belangrijk geweest voor de verbetering van de afhandeling van letselschades en voor de manier waarop we daar nu over denken en mee omgaan.”

Hildo Kleijn Molekamp

Andriessen Expertise

De laatste jaren van zijn loopbaan bij Delta Lloyd werd Hildo Kleijn Molekamp weer vooral met het praktische werk belast, dat wil zeggen de letselschaderegeling in de buitendienst. In die periode kwam hij in contact met Rob Andriessen, die hem kon overhalen voor zijn bureau Andriessen (& Geurst) Expertise te komen werken. Daar trad hij op 1 februari 1994 in dienst. In deze tak van sport,

in de expertise dus, ervoer hij dat het werk in de basis niet veel anders is dan het werk bij een verzekeraar, maar dat het aanbod van zaken wel interessanter is. Doordat een expertisebureau zaken van diverse maatschappijen krijgt te behandelen, en de spoeling van typen dossiers dus minder dun is dan bij een verzekeraar, hebben experts meer mogelijkheden zich te specialiseren. Deze werkomstandigheid voedde Kleijn Molekamps behoefte aan het oplossen van vooral juridische en sociale vraagstukken in meer complexe zaken. Bij Andriessen Expertise wist hij zich te specialiseren in zelfstandigenschades, overlijdensschades en met name ook beroepsziekten. “Voor mij betekende het een veel grotere uitdaging in het werk”, zo zegt hij.

Beroepsziekten

In de afgelopen twee decennia heeft Hildo Kleijn Molekamp zich in heel wat beroepsziekten moeten verdiepen. Sommige daarvan horen zo goed als helemaal tot het verleden, omdat maatregelen zijn genomen waardoor deze ziektes nauwelijks meer voorkomen. Denk bijvoorbeeld aan OPS (organo psycho syndroom) en RSI (repetitive strain injury). Niet of nog niet uitgebannen zijn beroepsziekten als burn-out en Chroom-6. Kleijn Molekamp heeft naast dit alles een hele geschiedenis achter de rug voor wat betreft de afhandeling van asbestschades. “Dat fenomeen kwam ineens op, daar was niemand mee bekend”, vertelt hij. “Het regelen van asbestschades hadden we in Nederland nog nooit gedaan. We hebben destijds met een aantal van onze experts, verzekeraars en enkele grote asbestverwerkende bedrijven gekeken hoe we die problematiek konden aanpakken, hoe we schades zouden gaan regelen, welke schade moest worden vergoed en wat een redelijk smartengeld zou zijn. We hebben als het ware het hele traject van een goede schaderegeling proberen uit te vinden.”

Snelheid belangrijk

Gaandeweg dit proces werd het politieke besluit genomen een Instituut Asbestslachtoffers op te richten. “Dat viel heel goed samen met het werk waarmee wij bezig waren”, vervolgt Hildo Kleijn Molekamp. “Op initiatief van BCE, de voorloper van het NIVRE, hebben we toen samen met andere WA-expertisebureaus en een aantal rechtsbijstandshulpverleners geïnventariseerd hoe het Instituut Asbestslachtoffers het schaderegelingstraject op de beste manier kon inrichten. Daar hebben we veel voorwerk voor gedaan en op basis daarvan zijn toen regels uitgewerkt. Snelheid was daar heel belangrijk bij. Asbestslachtoffers overlijden gemiddeld binnen een jaar. Wanneer er een schademelding binnenkwam, ging er onmiddellijk iemand van ons naartoe, vaak samen met de belangenbehartiger.

“Het regelen van asbestschades hadden we in Nederland nog nooit gedaan. We hebben destijds met een aantal van onze experts, verzekeraars en enkele grote asbestverwerkende bedrijven gekeken hoe we die problematiek konden aanpakken.”

Hildo Kleijn Molekamp

In deze periode is voor mij nog eens gebleken welke verantwoordelijkheid wij hebben en hoe belangrijk ons werk voor de betrokkenen is. We konden ervoor zorgen dat zij zich – naast hun pijnlijke ziekte en het vooruitzicht van hun overlijden – geen zorgen over het financiële gedeelte hoefden te maken. Dan zie je in optima forma hoe belangrijk het is dat je schades gewoon goed regelt.”

“Asbestslachtoffers overlijden gemiddeld binnen een jaar. Wanneer er een schade-melding binnenkwam, ging er onmiddellijk iemand van ons naartoe, vaak samen met de belangenbehartiger. In deze periode is voor mij nog eens gebleken welke verantwoordelijkheid wij hebben en hoe belangrijk ons werk voor de betrokkenen is.”

Hildo Kleijn Molekamp

Buitengerechtelijke kosten

In de afgelopen vier decennia is er natuurlijk in de persoonschaderegeling veel veranderd. In de jaren zeventig was er bijvoorbeeld nog geen wettelijke grondslag voor een vergoeding van de buitengerechtelijke kosten. “Heel veel schades werden afgewikkeld zonder dat er een belangenbehartiger bij was”, vertelt Kleijn Molekamp. “We moesten daarom ontzettend goed opletten dat we de belangen van het slachtoffer niet uit het oog zouden verliezen. Slachtoffers wilden vaak ook geen belangenbehartiger, omdat ze op ons vertrouwden, en dat is dan een extra grote verantwoordelijkheid die je op je moet nemen. We wilden ook niet dat een zaak bij de rechter kwam endat die ons zou vertellen dat we ons werk niet goed hadden gedaan. In de loop van de jaren werd de schaderegeling steeds complexer en werd het steeds belangrijker dat er een belangenbehartiger bij kwam. Dat was alleen moeilijk te promoten zolang slachtoffers de kosten daarvan zelf moesten betalen. Het Drenth-arrest van de Hoge Raad in 1987 is wat dat betreft heel belangrijk geweest.”

Toerekening

Wat volgens Kleijn Molekamp ook ingrijpend is veranderd, is de omvang van de toerekening en de redelijkheid daarvan in het aansprakelijkheidsrecht. “Waar houdt het op?”, zegt hij. “Toerekening en redelijkheid gaan gewoon heel ver. Dat maakt het ook spannend en ‘leuk’, omdat je nooit bij een harde grens komt, je moet altijd in een grijs gebied manoeuvreren om een redelijke balans te vinden tussen een goede schadevergoeding en genoegdoening naar het slachtoffer.” Dat deze situatie in de afgelopen veertig jaar alleen maar tot toenemende vergoedingen heeft geleid, is volgens Hildo Kleijn Molekamp niet alleen het gevolg van veranderende opvattingen, maar ook het verlengde van meer inzicht in en meer kennis van wat een uitkering moet inhouden. “Maar het blijft een grijs gebied”, benadrukt hij. “Het is geen kwestie van één plus één is twee. Uitgangspunten moeten worden bediscussieerd en daar zijn argumenten en tegenargumenten voor.”

Deskundigheid

De deskundigheid in het werk en de ervaring in de letselschaderegeling liggen Hildo Kleijn Molekamp na aan het hart. Bij Andriessen Expertise vervult hij de functie van manager buitendienst (techniek). Lange tijd deed hij dit werk samen met zijn collega Eric Gerritsen, net als Misana oud-lid van de redactieraad van het PIV-Bulletin, die in 2018 plotseling kwam te overlijden. “Professionaliteit is in ons werk heel belangrijk”, zegt Kleijn Molekamp. “Wat dat betreft zijn er tegenwoordig grote verschillen. Met leden van beroepsverenigingen als LSA en ASP, deskundigen vanuit de advocatuur en belangenbehartigers die over het algemeen heel goed weten hoe de persoonschaderegeling in elkaar steekt, kun je ook over het algemeen op een reële, betrouwbare en open manier zakendoen. Natuurlijk is er wel eens wat, maar dat is ook aan onze kant zo, daar is niets bijzonders aan. Maar er zijn ook niet-advocaten die bijna schaamteloos advocatarieven hanteren, door wie dingen worden gesteld zonder te onderbouwen en dingen worden geroepen zonder iets te zeggen. Daar schiet de professionaliteit tekort, met hen valt moeilijk te discussiëren.” Hildo Kleijn Molekamp voegt hier nog aan toe, dat recent een langlopende letselschade is geregeld waarbij de belangenbehartiger – geen advocaat, maar met een vergelijkbaar tarief – de interne verhouding tussen de schadevergoeding en zijn eigen buitengerechtelijke kosten ten gunste van die kosten heeft gewijzigd. “Met andere woorden: het slachtoffer is ook slachtoffer van het verdienmodel van de belangenbehartiger!”

Negativiteit

“Dat gebrek aan professionaliteit straalt naar ons werk veel negativiteit uit”, vervolgt Kleijn Molekamp. “Ik ben er niet altijd van overtuigd dat slachtoffers door met name deze buitencategorie altijd op de hoogte worden gehouden van wat er gaande is. Maar ik kan er de vinger niet achter

“Professionaliteit is in ons werk heel belangrijk [...] er zijn ook niet-advocaten die bijna schaamteloos advocatentarieven hanteren, door wie dingen worden gesteld zonder te onderbouwen en dingen worden geroepen zonder iets te zeggen. Met andere woorden: het slachtoffer is ook slachtoffer van het verdienmodel van de belangenbehartiger!”

Hildo Kleijn Molekamp

leggen, ik kan dat niet aantonen. Het is een lastig iets, maar wel met consequenties en die consequenties stralen vaak op de verzekeraars af. Opvallend is dat ASP in haar position paper voor een recent debat in de Tweede Kamer er onder meer voor pleit verplicht te stellen dat de belangenbehartiger alle communicatie tussen de verzekeraar en de belangenbehartiger altijd ook aan het slachtoffer stuurt. ASP-leden hebben die verplichting al. Ook zouden alle letselschadebelangenbehartigers onder het tuchtrecht van het NIVRE moeten vallen. Ik onderschrijf dat van harte.” Of het door De Letselschade Raad voor januari 2021 aangekondigde Nationaal Keurmerk Letselschade verbetering zal brengen, durft Hildo Kleijn Molekamp niet te voorspellen. “Dat ligt er maar helemaal aan hoe het wordt opgetuigd, hoe de regels in elkaar zitten en hoe de controle erop wordt ingericht.” De Gedragscode Behandeling Letselschade heeft deze zwakke plek in de branche in ieder geval niet helemaal kunnen helen. “De gedragscode heeft effect gehad op de termijnen in de schadebehandeling. Die zijn strakker geworden. Maar de behandeling als zodanig wordt daar niet mee verbeterd.”

“Ik vind het boeiend argumenten te vinden, naar argumenten te luisteren en elkaar juridisch te bestrijden en uit te dagen.[...] Het mooie van dit vak is dat je ook in zulke complexe situaties uiteindelijk met elkaar tot een oplossing komt.”

Hildo Kleijn Molekamp

Wetenschap

Hildo Kleijn Molekamp heeft in zijn rijke loopbaan vooral de complexere probleemstellingen opgezocht, van bijvoorbeeld een weloverwogen beoordeling van een medische aansprakelijkheid, tot de ontginning van een

heel nieuw werkveld in de branche, zoals de behandeling van asbestschades. “Daarin de grote lijnen uitzetten en ook uitproberen waar het zus moet en zo kan, omdat nog niemand heeft uitgevonden hoe de zaken in elkaar zitten, heeft mij altijd het meest aangetrokken”, zegt hij. “Dat heb ik altijd heel leuk gevonden. Onlangs nog heb ik met een bekende advocaat in Rotterdam een overlijdensschade geregeld. De juridische facetten hiervan, waarbij we een oplossing moesten zien te vinden voor complexe vraagstukken op het gebied van vererving en erfrecht, hebben we – ik overdrijf, maar zo interessant vond ik het – op een bijna wetenschappelijke manier met elkaar opgelost. Dat probeer ik eigenlijk steeds, ook in andere grote schades, eigenlijk in het hele sociale verhaal in de letselschade-regeling buiten het letsel sec. Ik vind het boeiend argumenten te vinden, naar argumenten te luisteren en elkaar juridisch te bestrijden en uit te dagen. De regeling op zich komt dan vanzelf wel. Het mooie van dit vak is dat je ook in zulke complexe situaties uiteindelijk met elkaar tot een oplossing komt. Het nagesprek met die advocaat, om na de regeling alle argumenten over en weer nog eens met elkaar te toetsen, zal er helaas niet meer van komen.”

Blijf bij de les

Inmiddels is Hildo Kleijn Molekamp zijn werk aan het afbouwen. In de gang naar de werkruimte in zijn woning in Vledder, in Drenthe, staan drie koffers met dossiers die hij al aan het overdragen is. Samen met zijn echtgenote is hij zo'n kleine twintig jaar geleden vanuit de Vechtstreek naar Drenthe verhuisd. “We vonden het in het westen te vol worden, te druk, we hadden daar niet de ruimte die we wilden hebben, en zijn toen verder in Nederland gaan rondkijken. We kwamen steeds in deze regio uit, hier beviel het ons. Eerst hebben we meer dan tien jaar in een boerderij gewoond, met heel veel plezier, maar dat werd te groot en te veel werk. We zijn toen verhuisd en uiteindelijk zijn we, nadat mijn vrouw een ongeval had gehad, in het dorp Vledder terechtgekomen.” Naast zijn werk is Hildo Kleijn Molekamp zowel een gedreven sporter – hij houdt zijn lichaam onder controle dankzij de indoor-sporten bodypump, bodycombat en spinning – als een geschoold kunstschilder; zijn werk werd enige tijd geleden in een zogenoemd Blikopenertraject, verbonden aan de kunstkring en -academie Leeuwarden / Groningen, samen met werk van anderen in het centrum van Leeuwarden geëxposeerd. Hij zegt de branche met plezier gedag, “maar blijf bij de les!”, zo maant hij met klem. “Ik bedoel, wat ik net zei over die tekortschietende professionaliteit, dat zou ik toch echt veranderd willen zien.”

